

РЕШЕНИЕ

№ 36490

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3541** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба вх.№ 12482/09.04.2021г. на АССГ, подадена от Ц. Х. Ц., чрез адвокат П. В., срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на основание чл. 1, ал. 1, предл. 1 от ЗОДОВ, вр. чл. 4 от същия закон, с искане за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, настъпили вследствие на незаконосъобразна заповед за дисциплинарно уволнение и съпътстващи неправомерни действия на администрацията. По указание на съда, ищецът уточнява по реда на чл. 205, ал. 1 АПК ответника по иска, като е поискал да се конституира като втори ответник Министерството на вътрешните работи (МВР), като солидарен длъжник заедно със СДВР, поради твърдение, че вредите са настъпили в резултат както на издадения от министъра на вътрешните работи акт за прекратяване на служебното правоотношение, така и от действия и бездействия на служители от структурата на СДВР – задържането по време на провеждане на акцията – пет часа, изолирането на работното място, а също и заповедта за отстраняване от служба.

Становища на страните:

Ищецът твърди, че през февруари 2013 г. срещу него е проведена акция от Дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР, при която на 13.02.2013 г. е задържан за около пет часа без законово основание, след което е изолиран от работното си място за пет дни без да бъде официално отстранен от служба. На 18.02.2013 г. е издадена заповед за временно му отстраняване от длъжност продължило до 29.08.2013г., след което със Заповед № К-887/30.08.2013 г. на министъра на вътрешните работи, му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение. Твърди се, че паралелно с това в ежедневни и

седмични вестници и електронни медии, включително на сайта на МВР, са публикувани редица статии, представящи го като участник в престъпна група и „бос“ на схема за регистрация на крадени автомобили, което довело до сериозно уронване на доброто му име и професионална репутация, публично унижение и социална изолация. Впоследствие срещу него е образувано наказателно производство по следствено дело № 41/2012 г. на Специализираната прокуратура, по което е привлечен като обвиняем и подсъдим по н.о.х.д. № 1030/2015 г. на СпНС. С Присъда № 11/21.03.2018 г. Ц. е оправдан по всички обвинения, а присъдата е потвърдена с Решение № 41/20.02.2019 г. на АСНС, влязло в сила. Междувременно заповедта за дисциплинарно уволнение е отменена като незаконосъобразна с Решение № 70/07.12.2020 г. на ВАС, постановено по адм.д. № С-43/2014 г., след което ищецът е възстановен на работа със Заповед № 513з-73/07.01.2021 г. и Акт за встъпване от 11.01.2021 г. В резултат на продължилото почти осем години отстраняване от работа, ищецът е останал без доходи, преживял е значителен психически и социален срив, бил е обект на обществено подозрение, а здравословното му състояние се е влошило — развили са се исхемична болест на сърцето, ангина пекторис, хипертония, сърдечна недостатъчност и радикулит, удостоверени с епикризи и болнични листове.

Претендира присъждане на следните обезщетения вследствие на заповедта за уволнение и действията на административния орган по публикуване на негативна информация за него в медийното пространство, включително и на сайта на МВР, като общото обезщетение е 280 763 лв., включващи:

1.Имуществени вреди – 112 361 лв. , представляващи неизплатени трудови възнаграждения за периода 01.02.2013–11.01.2021 г., лихва за забава върху тази сума от датата на възникване на задължението 01.02.2013г. до датата на завеждане на исковата молба - 93 402 лв.

2.Неимуществени вреди – 75 000 лв. за претърпените болки, страдания, унижения, накърняване на доброто му име, психическо изтощение и влошено здравословно състояние; ведно със законната лихва от деня на започване на увреждането, до окончателното изплащане на обезщетението.

Претендира разноските по делото.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца адв. П. В. поддържа изцяло подадената искова молба и моли исковете да бъдат уважени. Посочва, че в хода на съдебното дирене се доказали всички елементи от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ – наличие на незаконосъобразен административен акт, настъпили вреди и причинна връзка между тях. Адвокат В. обръща внимание, че от приетите по делото съдебно-психологична и съдебно-медицинска експертиза безспорно се установява влошаване на здравословното състояние на ищеца в резултат на преживения продължителен стрес, психическо напрежение и морално унижение, настъпили вследствие на неправомерните действия на органите на МВР. От заключенията на експертите се установило, че ищецът страда от посттравматични и адаптационни разстройства, изразени в тревожност, депресивност, социално оттегляне и соматични прояви – артериална хипертония и прекаран инфаркт. По отношение на имуществените вреди, адвокатът възразява срещу становището на ответниците, че приложим е чл. 237 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), и излага аргумент, че редът на ЗОДОВ е специален при ангажиране на отговорността на държавата за вреди от незаконни актове и действия. Позовава се на чл. 7 от Конституцията, чл. 41 от Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ), както и на Тълкувателно решение № 5/2015 г. на ОСГК на ВКС и Тълкувателно решение № 4/2022 г., съгласно които държавата носи пълна отговорност за вредите от незаконосъобразни актове на нейните органи, без ограничение на размера на обезщетението. Счита, че ограничението по чл.237 от ЗМВР противоречи на конституционния

принцип на пълно обезщетяване и би поставило държавата в привилегировано положение спрямо другите участници в гражданския оборот. Моли съдът да присъди справедливо обезщетение за претърпените вреди, както и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв, съобразно правната и фактическа сложност на делото и продължителния период, през който са настъпвали вредите. Допълва съображенията в детайли и в подробни писмени бележки по делото. В писмените бележки заявява, че намалява претенцията за имуществени вреди от общо 112 361 лв. с изплатеното обезщетение на основание чл.237 от ЗМВР в размер на 6353, 21 лв. като крайната сума на обезщетението за имуществени вреди, която поддържа е 106 007, 79 лв.

Ответникът СДВР чрез юрисконсулт В. П. оспорва изцяло предявените иски – както по основание, така и по размер. Поддържа, че твърдените имуществени и неимуществени вреди са недоказани, силно завишени, необосновани и неоснователни, както и погасени по давност . Счита, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, тъй като липсват данни за настъпили реални вреди, както и за причинно-следствена връзка между отменената дисциплинарна заповед и твърдените негативни последици. Позовава се на чл. 237 и чл. 239 от ЗМВР, съгласно които при незаконно прекратяване на служебно правоотношение държавният служител има право само на обезщетение за времето, през което не е заемал длъжността си, но не повече от шест месеца. Поддържат, че в конкретния случай тази разпоредба изключва приложението на общия режим на ЗОДОВ, тъй като представлява специална уредба за възмездяване на вредите при незаконно прекратяване на служебното правоотношение в системата на МВР. Посочва още, че не са представени доказателства за действително настъпили имуществени вреди, като не са ангажирани доказателства, че ищецът през процесния период е останал без работа и че е полагал усилия в насока намиране на работа и до каква степен този процес е повлиян от воденото срещу него дисциплинарно производство. Твърденията за неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, унижение и влошено здравословно състояние, се определят от ответника СДВР като недоказани и неоснователни, неподкрепени с медицински документи и несвързани с отменената заповед. Ответникът изразява становище, че данните за прекарани заболявания не са във връзка с дисциплинарните производства, а имат естествен житейски характер. Иска съда да отхвърли изцяло предявените иски като неоснователни и недоказани, да присъди юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност по отношение на адвокатското възнаграждение на ищеца. В съдебно заседание юрисконсулт С. поддържа писмения отговор, оспорва исковите по изложените в него аргументи, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Министерство на вътрешните работи (МВР), чрез главен юрисконсулт Т., в писмен отговор, депозиран по делото, оспорва изцяло предявените иски като недопустими, неоснователни и недоказани. Прави възражение за изтекла погасителна давност, тъй като твърдяното увреждане е 13.02.2013г. и петгодишната погасителна давност по ЗЗД била изтекла на 13.02.2018г. и искът следва да се отхвърли като погасен по давност, като се позовава на Постановление № 2/21.12.1981г. на Пленума на ВС, че при известен деец, давностния срок за вземане от непозволено увреждане тече от датата на деликта. Позовава се на недопустимост на иска по чл.8, ал.3 от ЗОДОВ и предвид специалния ред за обезщетяване на вредите по чл.237, ал.1 и чл.239 от ЗМВР, като се позовава на това, че на ищеца са му изплатени всички дължими обезщетения, видно от приложените заповед № 513з-751/26.01.2021 г. и справка № 513р-6427/21.01.2021г. Отрича и процесуалната легитимация на МВР по иска, тъй като в случая СДВР и органите му са правоспособни по материалното правоотношение, а министерството като висшестоящо учреждение не носи отговорност за задълженията на своите структури,

самостоятелни юридически лица, за причинените от техни органи вреди. По същество намира вредите за недоказани като за имуществените вреди се позовава на наличието на специален ред в ЗМВР, а неимуществените вреди намира за недоказани, както и че не е доказана пряка причинно-следствена връзка между отменената заповед и твърдените здравословни и психически последици. Изтъква се, че липсват медицински документи и експертизи, които да установяват влошено състояние в резултат от дисциплинарното уволнение, а представените данни сочат, че ищецът е имал сходни оплаквания и преди това. Оспорват се и твърденията за медийна кампания и уронване на доброто име, тъй като в представените публикации не се споменава името на ищеца и не е доказан широк обществен отзвук. Отделно, ответникът възразява срещу претенцията за законна и мораторна лихва, като се сочи, че липсва доказателство за покана, с която държавата е поставена в забава. В заключение иска искът срещу МВР да бъде прекратен като недопустим, а при условията на евентуалност – да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на МВР. В писмени бележки допълва съображенията, че твърдените вреди не са пряка последица от отменената заповед, а от наказателното преследване и обществената разгласа, за които ищецът вече е получил обезщетение по дело срещу Прокуратурата по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, поради което повторно обезщетяване е недопустимо. Поддържа, че не е доказана пряка причинно-следствена връзка между уволнението и описаните здравословни и психични проблеми, тъй като вещите лица сочат на комплексно влияние на лични и служебни фактори, а не само на дисциплинарното уволнение. Исковите претенции се оспорват и по размер като прекомерно завишени и несъответстващи на съдебната практика, а направените от ищеца разноси се оспорват с възразение за прекомерност, като се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че предявените иски са основателни. По отношение на неимуществените вреди прокурорът счита, че те следва да бъдат определени по справедливост, а имуществените вреди - съобразно събраните по делото доказателства.

Фактическа обстановка:

Ищецът Ц. Х. Ц. заемал длъжността полицейски инспектор V степен в 01 група „Идентификация и технически контрол“ на 03 сектор „Моторни превозни средства“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), на която длъжност е бил назначен със заповед рег.3-11877/25.10.2011г. на директора на СДВР.

На 13.02.2013г. на територията на отдел „Пътна полиция“ към СДВР при проведена съвместна операция на Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР и Специализираната прокуратура са задържани трима служителя, сред които и ищецът Ц. Х. Ц., като обвиненията са, че са участвали в организирана престъпна група за регистриране на моторни превозни средства, които не отговарят на изискванията, въз основа на неистински документи.

Информация за акцията е изнесена в пресата през следващите дни чрез публикации във вестници „24 часа“, „Труд“, „Телеграф“ и „Монитор“.

С постановление от 04.03.2013 г. Ц. е бил привлечен като обвиняем по сл. дело № 41/2012 г. по описа на Следствен отдел при Специализираната прокуратура за престъпления по чл. 321, ал. 3, пр.2 и пр.4 вр. ал.2, ал.1 от НК.

На ищеца е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 3 000 лв.

Срещу Ц. Х. Ц. е образувано дисциплинарно производство със Заповед № К-4441/26.04.2013 г. на министъра на вътрешните работи, с която е била възложена проверка и назначена комисия по дисциплинарно разследване. Издадена е обобщена справка на 10.07.2013г. и становище на

дисциплинарниоразследващия орган с предложение за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител в МВР.

Със заповед № К-887/30.08.2013г. на министъра на вътрешните работи на ищеца Ц. Х. Ц. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в МВР на държавен служител, считано от връчване на заповедта. Мотивите са за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, несъвместимо с оставането на служба в МВР, изразяващо се в това, че на 08.10.2012г. и на 15.10.2012г., в качеството си на длъжностно лице, с цел имотна облага, е участвал в неправомерно регистриране на три МПС, като са издадени регистрационни талони, за което е образувано наказателно производство – следствено дело № 41/2012г. на Следствен отдел при Специализираната прокуратура, повдигнато му е обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр.2 и пр.4 вр. ал.2, ал.1 от НК и му е определена мярка за неотклонение „парична гаранция“, а случаят е станал обществено достояние чрез средствата за масово осведомяване и е уронен престижа на МВР, с което виновно е нарушил изброени норми от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден с МЗ рег.№ Из-2013/08.11.2006г.

Ищецът е оспорил пред съда заповедта за уволнение, като съдебното производство пред ВАС на РБ е било спряно до приключване на наказателното производство срещу Ц. .

Междувременно наказателното производство срещу ищеца е продължило. Въз основа на внесен обвинителен акт от Специализираната прокуратура е било образувано НОХД № 1030/2015г. по описа на Специализирания наказателен съд, по което с присъда от 21.03.2018 г., потвърдена с решение № 41/20.02.2019 г. по ВНОХД № 187/2018 г. на Апелативния специализиран наказателен съд, ищецът Ц. Х. Ц. е признат за невиновен, а присъдата е влязла в сила на 08.03.2019 г.

Поради оправдателната присъда, с решение № 70/07.12.2020 г. по адм. дело № С-43/2014 г. на ВАС на РБ, Петчленен състав, Втора колегия, е отменена като незаконосъобразна заповедта за уволнение № К-887/30.08.2013г. на министъра на вътрешните работи, по жалбата на ищеца. В мотивите на решението е прието, че влязлата в сила оправдателна присъда, която на основание чл.300 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК е задължителна за съда по въпросите дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, а е налице идентичност на деянията по дисциплинарното дело и оправдателната присъда, за ВАС на РБ е задължителен извода на наказателния съд какво точно е извършил ищеца, че то е в изпълнение на служебните му задължения не противоречи на изпълнението на етичните правила, изброени в заповедта, доколкото всичките са свързани със задължения за съобразяване на законност на поведението от служителя на МВР и даване на пример в тази насока, както и че не е доказано получаването на парична облага за регистрацията на 08.10.2012г., и за което влязлата в сила присъда съдържа оправдателен диспозитив.

Във връзка с решението на ВАС на РБ и негово заявление ищецът е възстановен на работа със Заповед № 513з-73/07.01.2021 г. на Директора на СДВР (преназначен е на изпълнителска длъжност – полицейски инспектор IV степен в група „Териториална полиция“ – Л. на сектор „Охранителна полиция“ към 09 РУ към СДВР) и е встъпил в длъжност на 11.01.2021 г. съгласно акт за встъпване в длъжност на 11.01.2021 г.

Съгласно Заповед № 513з-751/26.01.2021г. на директора на СДВР във връзка с решението на ВАС на РБ и на основание чл.43, ал.3, т.2 и ал.4, чл.237, ал.1 от ЗМВР е разпоредено на ищеца да бъде изплатено еднократно парично обезщетение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 6 месеца. Съгласно приложена справка за изплащане на парично обезщетение на основание чл.237 от ЗМВР на Ц. Х. Ц. е определено и изплатено дължимо обезщетение по чл.237 от ЗМВР в размер на 7059, 12 и след приспадане на ДФЛ – 10% сумата е 6353, 21 лв.,

представляваща 6 бр. за шестмесечен период на база брутно месечно възнаграждение за месец февруари 2013г.

Няма данни за периода от февруари 2013 г. до възстановяването през януари 2021 г. на длъжност в МВР, ищецът да е заемал трудова или държавна служба.

Представени са откази за назначаване на работа от различни работодатели „А.-СК“ ЕООД, „Тайс еко метали“ ЕООД, „Славов инженеринг“ ЕООД, както и отказ от „Райфайзенбанк“ АД за откриване на банкова сметка.

По делото са приложени и публикациите в медиите („24 часа“, „Труд“, „Монитор“), в които е изложена информация, че служители на КАТ са подсъдими за регистриране на МПС с фалшиви документи, като се споменава името на ищеца като „шеф на каналите“, посочено е, че ищецът като „тартор на бандата“ бил повален от инфаркт на 13.02.2013г., приет в болница, а няколко дни след изписване от болницата от Специализираната прокуратура му предявили материалите по обвинението, излагат се и конкретно съдържанието на обвинителния акт. Изнесената информация е, че служителите от КАТ отиват на съд, посочено е името на ищеца като един от разследваните. Не са представени доказателства, е тези публикации са разпространени по инициатива на ответниците СДВ и МВР и изнесената информацията съдържа по скоро данни за наказателното производство, не и за действия на административните органи, освен сочената акция на Дирекция „Вътрешна сигурност“, но под надзора на Специализираната прокуратура.

От заключението на *съдебно-счетоводната експертиза*, изготвено от вещото лице О. Т., икономист, което заключение е прието без оспорване и е основано на представените доказателства от СДВР и НАП, се установява следното: Вещото лице потвърждава твърдението в исковата молба, че за Ц. Ц. липсват данни за регистрирани трудови договори през целия период на отстраняване и уволнение от м.02.2013г. до м.01.2021г. съгласно удостоверение от НАП. На първия въпрос какъв е размерът на brutното трудово възнаграждение, полагащо се за длъжността, която е била заемана от Ц. за периода м.02.2013г.-м.01.2021г., вещото лице след подробни справки е посочило сумата от 137 233, 67 лв., като намалено с изплатеното обезщетение по чл.237 от ЗМВР в размер на brutната сума, е 130 174, 55 лв.; Размерът на неизплатените трудови възнаграждения за периода от 01.02.2013г. до 11.01.2021г., както за всеки месец от периода, така и обща сума за целия период е 122 451,45 лв., намалено с изплатеното обезщетение е 116 098, 24 лв.; лихвите за всяко неизплатено месечно възнаграждение за периода от м.03.2013г. до 10.01.2021г. от м.03.2013г. до 10.01.2021г. е 47836, 08 лв., а лихвата за общата дължима сума за целия период до датата на завеждане на исковата молба е лихва за периода 01.03.2013г. до 08.04.2021г. за главница 116 098, 24 лв. – 95 567, 52 лв.; Размерът на трудовия стаж, който би следвало да бъде начислен на Ц. Ц., за периода от 01.02.2013г. до 11.01.2021г., когато е датата на новото му назначаване като служител на МВР е 25 г., 07м., 10 дни, като към 01.02.2013г. трудовият стаж е 17г., 08 м., 01 ден. В задача № 5 вещото лице е посочило, че осигурителният стаж за периода от 01.02.2013г. до 11.02.2021г. е равен на посочения трудов стаж, в задача № 6 са посочени 10 755, 08 лв., че е размерът на дължимите вноски за здравно осигуряване, които е следвало да бъдат начислени за периода от 01.02.2013г. до 11.02.2021г., а дължимите вноски за пенсионно осигуряване са за ДЗПО УПФ 6802, 84 лв. и Фонд „П“ -48 813, 22 лв.

Във връзка с твърдените неимуществени вреди са представени епикризи, болнични листове, изслушани са заключения по две експертизи експертизи – съдебно-медицинска (СМЕ) и съдебно-психологична (СПЕ) и свидетелски показания.

От заключението по СМЕ, изготвено от д-р Д. Р. М. – специалист по вътрешни болести и кардиология, въз основа описаната медицинска документация и преглед на ищеца, която

експертиза има задачи да установи дали е негативно изменение в здравословното състояние на ищеца от 13.02.2013г. до предявяване на исковата молба 09.04.2021г., в какво се състои влошаването на здравословното състояние и какъв е интензитетът на влошаване на здравните показатели, дали е траен характер на настъпило влошаване на здравните показатели, се установява следното: До 13.02.2013г. Ц. Ц. не е имал оплаквания и не е измервал артериалното си налягане, както и не е приемал антихипертензивни медикаменти. От 13.02.2013г. ищецът е започнал да получава пристъпи от повишено артериално налягане (хипертонични кризи) и стенокардни оплаквания (стягане в сърдечната област с чувство на задух и изпотяване). Относно влошаването на здравословното състояние на Ц., вещото лице посочва, че ищецът е бил два пъти хоспитализиран – през февруари и юли 2013 г., съответно в УМБАЛ „Св. А.“ и в УМБАЛСМ „Пирогов“, с оплаквания първия път от силна ретростернална болка и прекордиална опресия с ирадиация към раменете и профузно изпотяване, продължило 10-5 минути и повишено АН със стойности 160/110 мм, а втория път оплакванията са лесна умора и задух при обичайни физически усилия и установени високи стойности на АН до 180/100. Според вещото лице до юли 2013 г. интензитетът на оплакванията е бил изразен, след което постепенно е намалял, но е настъпило трайно повишаване на стойностите на артериалното налягане, налагащо антихипертензивно лечение. Стенокардните оплаквания са били временни до юли 2013г., след което са отзвучали но артериалната хипертония е с хроничен и траен характер, като и към момента на изготвяне на експертизата (2024 г.) ищецът продължава лечение с комбинирана терапия. В съдебно заседание вещото лице, разпитано отговаря, че вероятно причината за влошаването на сърдечното здраве е стресът, в това число и от процесните обстоятелства по уволнението, както и наказателното производство. Ищецът тогава бил на 42 г., а това заболяване по принцип започва по-късно, поради което предполагаемата медицинска причина е стрес. К. отбелязва, че ищецът няма наследствена обремененост, не пуши, няма наднормено тегло и не страда от други заболявания, които да предразполагат към сърдечносъдова патология. Не може да каже от какво е причинен стресът, но е факт, че е започнал да покачва артериалното налягане и се оплаквал, че го стягат гърдите.

От заключението на СПЕ на вещото лице – психолог Е. М. М., с въпроси има ли настъпили негативни изменения на здравословното състояние на ищеца, конкретно в психичното му състояние вследствие на изложеното в т.4 от исковата молба, се установява, следното: Вещото лице анализира и дава заключение и след изследване на ищеца, че преживените от него събития – повдигането на обвинение, временното отстраняване и дисциплинарното уволнение – са довели до значими негативни изменения в психичното му състояние. Експертизата констатира посттравматично стресово разстройство, депресивни и тревожни симптоми, хроничен стрес и психосоматични прояви, изразени в повишено артериално налягане и сърдечен инфаркт. Психологът отбелязва, че ищецът преживява срам, страх, чувство за безпомощност и загуба на смисъл, като е далие социална изолация, понижена самооценка, тревожност и нарушения на съня. Резултатите от тестовете (ММРІ-2 и други методики) показват високи стойности по скали за депресия, тревожност, соматизация и посттравматичен стрес, както и изразен „профил на конверсия“ – склонност психичният дистрес да се проявява чрез телесни симптоми. Според експерта, негативните изменения в психичното и здравословното състояние на ищеца са в причинно-следствена връзка и са потенцирани от преживените емоции – стрес, морално унижение, уронване на доброто му име и професионална репутация, нарушаване на семейния и социалния му живот, както и продължителната невъзможност да намери работа. В заключение се посочва, че негативните изменения на здравословното състояние на ищеца са в причинно-следствена връзка и са потенцирани от негативните преживявания, отключили в

психоемоционален и психосоматичен план състояния на остър и хроничен стрес, посттравматизъм и психосоматични разстройства, застрашаващи здравето и живота, като повишени нива на артериално налягане и сърдечен инфаркт. В съдебно заседание, разпитано вещото лице, на въпрос на ответника могат ли негативните изменения на здравословното състояние да се дължат на това, че ищецът е бил подсъдим по наказателно дело пред специализирания съд, вещото лице отговаря, че промените и в двата случая са негативни, когато човек е с подобни проблеми, но казусът с освобождаването му от работа и последвалите събития лавинообразно засягат живота му и имат по-висок стресогенен потенциал. Няма как да няма остра стресова реакция при внезапното отстраняване от работа, държането му в неведение, загубата на доходи, трудностите в издръжката на семейството и нежеланието на работодатели да наемат лице с подобни проблеми. Според вещото лице, стресът при него се проявява предимно соматично – чрез телесни промени, включително преживян инфаркт, като проблемът с работата е по-стресогенен от воденото наказателно производство. Тези събития променят начина му на живот, социалните му контакти, отношенията с близките и водят до траен хроничен стрес. На въпроси на съда и ответника, вещото лице уточнява, че изследването се интересува дали е имало предходни събития преди процесното, но не разполага с данни за такива, които да са нарушили функционирането на ищеца с толкова висок стресогенен потенциал, какъвто имат процесните събития. Освен това експертът подчертава, че изследването не разделя влиянието на отделни събития, а разглежда общото състояние на ищеца като резултат от негативните промени, настъпили вследствие на отстраняването му от работа и свързаните с това последици.. Потвърждава, че се е запознала с всички материали по делото, включително със съдебно-медицинската експертиза по гр. д. № 4709/2021 г. на СГС, като пояснява, че тя е взета предвид само доколкото касае психичното здраве на ищеца, а не соматичното му състояние. Съдът приема и тази експертиза като подробна, мотивирана и изготвена с необходимата професионална компетентност.

Свидетелят Ц. К. заявява, че познава ищеца от 2000 г., когато двамата са служили заедно в 08 РУ–СДВР, и че оттогава поддържат приятелски отношения. Посочва, че е запознат много добре със случая с отстраняването му от 2013г. По думите му, в системата на МВР, когато на някого се повдигне обвинение, всички започват да странят от него, никой не пита какво става, почва психологически тормоз, както от ръководството, така и от служителите и то от страх да не бъдат свързани с него, което създава подтискаща обстановка и изолираща среда. След отстраняването му от работа през 2013 г. ищецът се затворил много, спрял комуникацията дори с най-близките си хора, изпаднал в депресия и бил изнервен. Свидетелят разказва, че всички колеги се отдръпнали от него, като в този период (преди отстраняването) мислел да израства професионално, но след публикациите и обвинението не можел да си намери работа. Свидетелят пояснява, че е имало обявен конкурс за израстване, бил говорил да заеме длъжността, но случилото се и писаното във вестниците му се ограничила възможността за кариерно израстване (на въпрос пояснява, че не знае дали е кандидатствал в обявен конкурс). Предвид, че били приятели, често се виждали, посещавал го и в болницата, където постъпил, след като му повдигнали обвинение и никой от колегите, които се отдръпнали от него, не искал да го посещава, да му носи храна. Забелязал у него страх, че ще бъде съден, как ще реагират хората, които ще кажат как гонели престъпниците, а изведнъж са сред тях. Оплаквал, се, че никой не искал да го назначи на работа, нямал пари, нямал с какво да си гледа семейството (свидетелят разказва, че самият той му помагал с пари), както и го било страх, че ще влезе в затвора, както и че пишат за него неистини, и плачел пред него. Притеснявали го и двете - че ще влезе в затвора, както и че е отстранен от работа. К. свидетелства, че след като ищецът бил уволнен, никой не искал да го назначи на работа, защото

бил дисциплинарно уволнен от МВР, работодатели отказвали да го наемат, защото като „бивш полицаи, уволнен за ОПГ“ щял да „петни имиджа на фирмите. Свидетелят дори се опитал да му намери работа при негов приятел, но след като разбрали, че е отстранен от МВР и има повдигнато обвинение за ОПГ, отказали да го вземат. Посочва, че е имало публикации във вестниците, в които се твърдяло, че ищецът е бил задържан и ръководител на ОПГ, а по това време той реално си е бил на работа. Разказва, че след тези събития той станал нервен, сприхав, имал семейни проблеми, съпругата му се оплакала от негативно поведение, също и към децата му. Свидетелят обобщава последствията от повдигането на обвинение и отстраняването от работа с това, че дори и след като го назначили отново на работа вече „не е същият човек“.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като непротиворечиви, последователни и съответстващи на останалите доказателства по делото, включително на заключенията на вещите лица.

От представените по делото доказателства и след служебна справка от съда на интернет страницата на ВКС на РБ се установява, че ищецът Ц. Х. Ц. е водил и друго съдебно производство за обезщетяване на претърпените от него вреди във връзка със събитията от 2013 г., което също е по реда на ЗОДОВ, но на различно основание - чл. 2, ал. 1, т. 3 и срещу Прокуратурата на Република България за вреди от незаконно повдигнато и поддържано обвинение (гр.д. № 4709/2021 г. на СГС; в.гр.д. № 1590/2023 г. на САС; гр.д. № 856/2024 г. на ВКС), по което с Решение № 762/19.12.2024 г. на ВКС, IV г.о. окончателно е потвърдено присъденото от първата инстанция СГС обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 лв. (ведно със законната лихва от 08.04.2019 г.), а е отхвърлен предявеният иск за имуществени вреди (пропуснати трудови възнаграждения) в размер на 98 831,04 лв. За имуществените вреди от обвинението ВКС е приел, че липсва пряка причинно-следствена връзка между незаконното обвинение и неполучените заплати, доколкото отстраняването и дисциплинарното уволнение са резултат от самостоятелна дисциплинарна преценка на работодателя (оперативна самостоятелност), а не от обвързана компетентност по повод обвинението.

Правни изводи:

По допустимостта:

Предявените искове са с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 203 и сл. от АПК – за обезщетение на имуществени и неимуществени вреди, претърпени в резултат на административна дейност на органи при МВР и СДВР: отменен като незаконосъобразен административен акт – заповед за дисциплинарно уволнение, издадена от министъра на вътрешните работи и съпътстващи действия, бездействия, актове на длъжностни лица от СДВР.

Исковете са допустими, тъй като са предявени от лице, което твърди, че е претърпяло вреди от незаконосъобразна административна дейност, в това число конкретен, отменен административен акт на орган на изпълнителната власт – министъра на вътрешните работи, действащ при осъществяване на административна дейност.

По отношение твърденията за незаконно недопускане до работа и отстраняване от длъжност на ищеца в периода от акцията на 13.02.2013г. до заповедта за уволнение на 30.08.2013г. по делото не се установи предпоставката на чл.204, ал.1 от АПК – отмяна на заповедта за отстраняване от длъжност на ищеца (сочи се такава от 18.02.2013г., при отм.ЗМВР е била уредена в чл.234) по съответния ред. Няма данни сочената заповед да е обжалвана и отменена. Недоказани останаха и твърденията относно действия по недопускане на работното място, които да са незаконосъобразни. Единствената информация е, че на 13.02.2013г. служители на КАТ, един от които ищецът, са задържани при акция на Дирекция „Вътрешна сигурност“ и Специализираната прокуратура, ищецът е постъпил в болница и след излизането му е повдигнато обвинение.

Конкретни незаконосъобразни актове, които да са отменени и конкретни незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица от СДВР или МВР по повод задържането и отстраняването на ищеца, не се установяват по настоящото дело.

Извън горното, исковите са допустими в частта, в която са основани на отменената заповед за дисциплинарно уволнение на министъра на вътрешните работи. Налице е влязло в сила решение на ВАС на РБ (Решение № 70/07.12.2020 г. по адм. д. № С-43/2014 г., петчленен състав, Втора колегия), с което е отменена заповедта на министъра на вътрешните работи за дисциплинарно уволнение на ищеца като незаконосъобразна. Следователно е изпълнено изискването на чл. 204, ал. 1 от АПК за наличие на отменен административен акт като предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата.

Исковите за имуществени и неимуществени вреди са предявени срещу надлежен ответник — Министерството на вътрешните работи, което съгласно чл. 205, ал.1 от АПК е юридическото лице, легитимирано да отговаря за вреди от незаконосъобразен акт на министъра, който е издал отменената заповед за уволнение. Поради това възражението на представителя ответника МВР за липса на пасивна процесуална легитимация е неоснователно.

Що се отнася до пасивната легитимация за СДВР, доколкото не се установяват незаконосъобразни актове или действия на длъжностни лица при този ответник, то такава липсва, но тя е въпрос по основателността, а не на допустимостта на исковите. Така че, като юридическо лице СДВР също е легитимирано да отговаря по принцип за дейност на негови служители, друг е въпросът дали такава незаконосъобразна се доказва като причиняваща вреди на ищеца.

Исковите не са погасени по давност (общият 5 годишен срок по чл. 110 от ЗЗД), като началният момент за течението му не е датата нито на отстраняването, нито на уволнението, а датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменен административният акт – 07.12.2020 г., предвид, че исковата молба е подадена само няколко месеца по късно - на 09.04.2021 г. Това е по аргумент от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС.

Не са налице основания за недопустимост поради висящност или пресъдено нещо, тъй като делото по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, водено срещу Прокуратурата на Република България е приключило с окончателно решение на ВКС на РБ, касае различен предмет и ответник – претенции за вреди от незаконно наказателно преследване, а не от отменен административен акт, каквото е настоящото.

Съгласно Решение № 762/19.12.2024 г. по гр. д. № 856/2024 г. на ВКС, IV ГО, искът срещу Прокуратурата за имуществени вреди е отхвърлен поради липса на пряка причинна връзка между наказателното производство и уволнението, като ВКС изрично посочва, че отговорността за имуществени вреди от незаконното уволнение носи работодателят – МВР.

Допустимо е и претендирането на неимуществени вреди, въпреки предвидените обезщетения в ЗМВР при отмяна на уволнението. С Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по т.д. № 2/2021 г. на ВАС, Общото събрание на Първа и Втора колегии приема, че разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, дори когато специален закон (напр. ЗМВР, ЗДСл, ЗДАНС, ЗОВСРБ) предвижда обезщетение в размер на получаваните възнаграждения. С решението беше преодоляна противоречивата съдебна практика по въпроса за допустимостта на искове по чл. 1 ЗОДОВ в такива случаи – ВАС прие, че обезщетението по специалните закони има имуществен характер и компенсира само пропуснатите ползи (липсата на доход), но не покрива моралните, психическите и социалните последици от незаконното уволнение. Затова държавният служител може самостоятелно да претендира неимуществени вреди по реда на ЗОДОВ.

По основателността:

По делото се установиха предпоставките на отговорността на ответника МВР по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за обезщетяване на неимуществени вреди, които ищецът е претърпял от незаконното му уволнение със заповед № К-887/30.08.2013г. на министъра на вътрешните работи. Заповедта е отменена по съответния ред с решение на ВАС на РБ, по делото се доказаха претърпени неимуществени вреди в пряка и непосредствена връзка от това уволнение.

От събраните писмени и гласни доказателства се установи по безспорен начин, че уволнението на ищеца се е отразило негативно върху физическото и психическото му здраве. Съвкупната преценка на заключенията на съдебномедицинската и съдебнопсихологичната експертизи и свидетелските показания убеди съда, че ищецът е претърпял неимуществени вреди вследствие на издаването и изпълнението на отменената като незаконосъобразна заповед за дисциплинарно уволнение, които вреди са значителни и продължителни, изразяващи се в силен психоемоционален срив, депресивни изживявания, тревожност, чувство на срам и социална изолация. От психологичната експертиза е видно, че стресът, породен от внезапното му отстраняване от работа, несигурността, липсата на доходи и общественото заклеймяване, е довел до остра стресова реакция и трайна промяна в емоционалната стабилност, с развитие на състояние на психично и физическо изчерпване. Според свидетеля К., ищецът след уволнението се е затворил, спрял да общува с колеги и приятели, проявявал раздразнителност и отчаяние, изпитвал страх от осъждане и от това, че е загубил доброто професионално име и работата си, а отношенията със съпругата и децата му се влошили. Опитвал е през годините да си намери работа, но е получавал откази поради обстоятелството, че е дисциплинарно уволнен от МВР и така щял да петни името на фирмата, в която искал да започне. Налице са и соматични прояви, описани в експертизите – повишено артериално налягане, сърдечни оплаквания и нарушения в съня, които вещите лица свързват с преживения продължителен стрес. Съдебномедицинската експертиза потвърждава възникването и трайността на кардиологичните проблеми на ищеца, които не са толкова типични за възрастта, на която е бил по времето на събитията. Всички тези страдания са пряка и непосредствена последица не само от наказателното преследване, но и от свързаното и произтекло от него незаконно уволнение, което пък е лишило ищеца не само от работа и доходи, но и от социална идентичност и професионално достойнство, изградено в рамките на службата в МВР.

Безспорно преживените от ищеца болки и страдания са комплексен резултат от свързани, но различни по своя характер обстоятелства – наказателното преследване и дисциплинарното уволнение, без обаче да е обосновано да се изключва едното обстоятелство за сметка на другото, като фактор за неимуществените вреди, които се търси да се репарират в различни съдебни производства. Вещото лице по психологичната експертиза по настоящото дело сочи, че макар и двата фактора – наказателното дело и уволнението – да са имали стресогенен ефект, уволнението е било събитието с по-висок стресов потенциал, предвид и че събитията следват едно след друго, като в този ред е освобождаването от работа и лавинообразно се натрупват негативните промени в живота на ищеца. Психологът М. изрично заявява, че именно загубата на работа, общественото заклеймяване и дългият период без работа, са оказали най-силно въздействие върху психиката и здравето на ищеца, като са променили целия му начин на живот. Свидетелските показания на К., подкрепени и от приложените по делото писмени откази за назначаване, потвърждават, че след уволнението ищецът е останал без доходи, преживял е изолация и срам, имал е трудности да си намери работа поради обстоятелството, че е „уволнен от МВР“. Това сочи, че уволнението също е причина за негативните изживявания, тъй като именно то, пряко е лишило ищеца от професионален статус, доходи и приемане в обществото, за един продължителен период от

време.

Следователно, като доказани по основание, причинените на ищеца неимуществени вреди от незаконното му уволнение, подлежат на обезщетяване като размера на обезщетението следва да бъде определен по справедливост от съда. Съгласно трайно установената съдебна практика, понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. С оглед тежестта и продължителността на тези вреди, техния интензитет и отражението им върху личния и социален живот на ищеца, съдът намира, че справедливо обезщетение по чл. 52 ЗЗД е 18 000 лв. В останалия размер над 18 000 лв. до 75 000 лв. като недоказан, искът за неимуществени вреди срещу МВР от незаконното уволнение следва да се отхвърли.

По отношение на позоваването на вреди от публикациите в медиите, представените извадки от вестници, в които се съобщава за воденото срещу ищеца наказателно производство, от съдържанието ми не се установява същите да произтичат от действия на ответниците – нито от МВР, нито от СДВР. В публикациите не се сочи източник на информация от страна на административните органи, нито са налице доказателства, че те са разпространявали или съдействали за разгласяване на данни от служебен характер. Вредите, свързани с общественото огласяване на случая и то изцяло за водено наказателно производство срещу служителите на КАТ, следва да се третират по скоро свързани с наказателното производство, а не с дисциплинарното уволнение (то не е било и факт към датата на публикациите), и не могат да бъдат вменявани в отговорност на МВР или СДВР. Поради това не следва да се взимат предвид като обстоятелства, от които са произтекли вреди в пряка връзка с дейността на ответниците по настоящото дело.

Относно позоваването на становището и обобщената справка по дисциплинарното производство, на които ищецът се позовава, същите не представляват самостоятелни административни актове, подлежащи на оспорване, нито имат самостоятелно правно значение извън рамките на дисциплинарното производство. Те са вътрешни подготвителни документи, изготвени от дисциплинарно-разследващия орган в изпълнение на правомощията му по чл. 230, ал. 3 от ЗМВР (отм.), и служат единствено за формиране на волята на министъра на вътрешните работи при издаването на заповедта за дисциплинарно наказание. Поради това съдът приема, че тези документи нямат самостоятелно значение като източник на вреди и не могат да бъдат предмет на отделна отговорност по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Вредите за ищеца произтичат от издадената и впоследствие отменена заповед за уволнение, а не от подготвителните становища и справки в рамките на дисциплинарното производство. Дори в посочените документи да се съдържат изрази или констатации, които ищецът възприема като засягащи личното му достойнство или професионален авторитет („уронване на престижа на МВР“, „отрицателна обществена оценка“ и др.), те представляват част от вътрешната процедура на дисциплинарно-разследващия орган при изпълнение на служебните му функции. Тези формулировки са свързани с преценката за тежестта на дисциплинарното нарушение и не могат да се третират като самостоятелни действия, насочени към публично накърняване на честта или доброто име на ищеца. Липсват доказателства, че съдържанието на становището или справка е било разгласено извън административната преписка, поради което не може да се приеме, че от тях са настъпили самостоятелни неимуществени вреди.

Относно лихвата: Съдът намира, че претендираната законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди от отменената заповед за дисциплинарно уволнение следва да се присъди, не както я претендира ищецът от започване на увреждането, тоест от 13.02.2013г., а от датата на влизане в сила на решението на ВАС на РБ, с което е отменена заповедта. Съгласно т. 4 от

Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, началният момент на погасителната давност за исковете по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, както и моментът, от който се дължи законната лихва върху присъденото обезщетение, съвпадат с влизането в сила на акта, с който е отменен незаконосъобразният административен акт -при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая се касае за унищожаване административен акт и меродавната дата е 07.12.2020 г., когато с постановяване на окончателното решение на петчленния състав на ВАС на РБ по адм. д. № С-43/2014 г. е отменена заповедта на министъра на вътрешните работи. Поради това съдът присъжда законната лихва върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди, считано от 07.12.2020 г. до окончателното изплащане на сумата.

Предявеният срещу МВР иск за присъждане на обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди съдът намира изцяло за неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 237, ал.1 от ЗМВР при незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР имат право на обезщетение в размер, изчислен по реда на чл. 239 към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца. В случая на ищеца е изплатено обезщетението, предвидено в чл.237 ал.1 от ЗМВР, в размер, изчислен по реда на чл.239 от ЗМВР към момента на отмяната на уволнението, за времето, през което е останал без работа, в пълния предвиден размер, за 6 месеца. С посочената уредба имуществената отговорност на органа по назначаване, съответно на държавата, при незаконно уволнение е ограничена до предвидения законов размер на обезщетението. Това се потвърждава и в мотивите на Тълкувателно решение № 4/06.11.2023 г. по т.д. № 2/2021 г. на ВАС на РБ, откъдето следва, че имуществените вреди, причинени от незаконно прекратяване на служебното правоотношение, се обезщетяват само в границите на предвиденото в специалния закон (както е в случая по чл. 237 ЗМВР — шест brutни заплати). ВАС на РБ подчертава, че тези специални разпоредби са специални спрямо общия ЗОДОВ и уреждат пълната имуществена компенсация за периода на незаконното уволнение. Същевременно уточнява, че ЗОДОВ остава приложим само за неимуществените вреди, защото специалните закони не предвиждат такава компенсация. Тоест, специалните закони, уреждащи статута на държавните служители, включително ЗМВР, съдържат изчерпателна уредба на имуществената отговорност на администрацията при незаконно прекратяване на служебното правоотношение, която ограничава размера на обезщетението до определен брой месечни възнаграждения. Това обезщетение има имуществен характер и цели компенсиране на пропуснатите ползи от невъзможността служителят да получава възнаграждение за съответния период. В този смисъл държавният служител няма право да претендира допълнително имуществено обезщетение по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ над вече предвиденото в специалния закон. Не така стоят нещата за неимуществените вреди, като с липсата на подобно ограничение за тях и чл.52 от ЗЗД, не е нарушен принципът на чл.7 от Конституцията за пълна обезвреда, която може да постигне увреденото лице по исков ред при доказване на вредите от уволнението.

По отношение на СДВР като ответник, съдът намира, че исковете са изцяло неоснователни, доколкото по делото не се доказва незаконосъобразна административна дейност на длъжностни лица при това юридическо лице, а единствено незаконосъобразна заповед на министъра на

вътрешните работи, което ангажира отговорност на юридическото лице МВР. Същото се отнася и за претендираната лихва по исквете срещу ответника СДВР, която заедно с главницата по исквете следва да се отхвърли.

По разноските:

Предвид изхода на спора, исканията за присъждане на разноски, адвокатско и юрисконсултски възнаграждения от всяка от страните и като съобрази чл.10 ал.3 от ЗОДОВ, ответникът МВР следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер общо на 1814,89 лв. за внесената държавна такса в размер на 10лв., депозити за трите експертизи – 894 лв., 307, 89 лв. и 603 лв. Искането на адв. В. за присъждане на разноски по делото, представляващи адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и съдействие е основателно и на основание чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата съразмерно с уважената част от иска МВР следва да бъде осъдено да заплати на адв.П. В. адвокатско възнаграждение в размер на 1183.00 лв., изчислено съгласно чл.8, ал.2 във връзка с чл. 7, ал. 2, т.5 от Наредба № 1 от 09 юли 2004г. за възнаграждения за адвокатската работа.

Предвид изцяло отхвърлените искове срещу СДВР и на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да заплати на този ответник сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Ц. Х. Ц. с ЕГН [ЕГН] сумата от 18 000 лв. (осемнадесет хиляди лева) обезщетение на основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за причинените му неимуществени вреди от незаконсообразно наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение със Заповед рег. №K-887/30.08.2013г. на министъра на вътрешните работи, ведно със законната лихва, считано от 07.12.2020г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения срещу МВР иск за неимуществени вреди за разликата над 18 000лв. до 75 000лв. и претендираната лихва за периода до 07.12.2020г., както и претендираните неимуществени вреди вследствие на недопускане и отстраняване от служба на 18.02.2013г., публикации в медиите, становище и обобщена справка от дисциплинарното производство. **ОТХВЪРЛЯ** изцяло предявения срещу Министерство на вътрешните работи иск по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за обезщетение за имуществени вреди от отстраняване от служба и от незаконосъобразно уволнение в размер на 106 007, 79 лв., както и претендираната законна лихва върху това обезщетение.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявените от Ц. Х. Ц. срещу Столична дирекция на вътрешните работи искове за присъждане на обезщетения по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди в размер на 106 007, 79 лв. и за неимуществени вреди в размер на 75 000 лв. , претендирани вследствие отстраняване от служба и незаконосъобразно уволнение със Заповед рег. № K-887/30.08.2013г. на министъра на вътрешните работи и законната лихва за всяка от сумите.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Ц. Х. Ц. с ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на общо на 1814,89 лв. (хиляда осемстотин и четиринадесет лева и осемдесет и девет стотинки) за държавна такса и депозити за вещи лица по трите експертизи.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адвокат П. Г. В. сумата от 1183.00 лв. (хиляда сто осемдесет и три лева) адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Ц. Х. Ц. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от

съобщението.

Съдия: